

Tartalom

Új éneket az Úrnak?	
Keresztény könnyűzene és liturgia . . .	1
A Fokoláre-mozgalom	3
4-es oldal	4
Templomunk - kívülről	5
Létünk forrása és célja	
Beszélgetés a liturgiáról Dr. Kürnyek	
Róbert iskolalelkésszel.	6
Isten és ember szolgálata	8
Imádkozzunk	9
Jó volt olvasni! Gilles Cantagrel:	
Bach-szenvedély	10
Zalai zárandokhelyek: Stridóvár,	
Szent Jeromos kegyhelye.	11
Tóthné Kokas Gabriella, a Petőfi	
iskola hitoktatója	12
Celldömölkön táboroztunk idén is. .	13
Lackfi János versei.	14
Anyakönyvi hírek.	15
Plébániai hírek	16

*A cambridge-i
King's College kórusa*

Új éneket az Úrnak? Keresztény könnyűzene és liturgia

„Valamikor a muzsika egyszerű volt, szerény és tiszteletreméltó, ma cicomás lett és zűrzavaros, méltóságát és értékét veszített, gyalázatos iparrá süllyedt.” Sokszor hallunk efféléket magasan képzett egyházzeneészekről vagy hivatásos kultúrkesergőkről. Első megérzésünk gyakran az egyetértés, másodjára azonban már gyanút fogunk: biztosan ez a helyzet? Újabb meglepetés: Boethius, a két korszak határán álló filozófus panaszkodott ezekkel a szavakkal, mégpedig a VI. század elején, a gregorián zene virágkorában.

Hit és zene viszonya ősidők óta izgatja az embert. Az Ószövetségben részletes leírásokat olvashatunk a választott nép istendicséretének formáiról, s az evangélium kulcspillantásaiban Jézus maga is zsoltárokkal imádkozott Atyjához. Szent Pál ugyanezt, illetve himnuszokat és szent énekeket javasol a szívbéli ujjongás kifejezésére. (Ef 5,19) Egyházunk zenéje pedig az elmúlt kétezer évben is sokféle változáson ment keresztül, a rendre érkező újdonságok liturgiába való beengedését azonban szinte minden esetben komoly vita kísérte, legyen szó a többszólamúság megjelenéséről (IX. század), az orgona templomi térnyeréséről (XIII. század), a reneszánsz mesterek polifón műveiről, Bach, majd Mozart muzsikájáról vagy Liszt és kortársai túlságosan színpadiasnak tartott egyházzenejéről. Így van ez a keresztény könnyűzenével is, mely immár félévszázada jelen van egyházunkban. Szabad-e templomban gitározni? Milyen dalok alkalmasak arra, hogy a szentmisén megszólaljanak? A kérdés összetett, talán jobban megértjük, ha röviden áttekintjük a műfaj magyarországi történetét.

Vallásos beatzene először a hatvanas években hangzott fel a magyar templomokban: a beatmise-mozgalom emblematisztikus művének (egyúttal a műfaj születésének) Szilas Imre 1967-ben bemutatott Húsvéti miséjét tekinthetjük, mely az olasz (Gen Rosso), amerikai (spirituálé, gospel) és francia (Sourire, Duval) hatások lecsengésével átadta helyét egy olyan dalszerzőnek, aki évtizedekig meghatározta a műfajt. Sillye Jenő alapvetően pasztorális, lírai alkatként tanúságtevő, evangelizáló dalokat írt s ír (jellemző tény, hogy nyolc miséjéből mindössze egyetlen, a IV. mise felel meg a liturgia előírásainak). A liturgia azonban nem evangelizáció. A kádári Magyarország hitellenes rezsime viszont minden vallási tevékenységet a templom falai közé száműzött: közösségi házak, hittantermek és nyilvános rendezvények híján nem tudott máshol megszólalni az új zene, mint a templomban,

gyakran a szentmisén. Ehhez járult még hozzá a II. Vatikáni Zsinat eredményeinek szűrt, hiányos hazánkba érkezése, illetve a liturgikus reform bizonytalan értelmezése, melyből sokan azt a következtetést vonták le, hogy a liturgiát tetszésünk szerint alakíthatjuk. Jórészt ezek a tényezők állnak a gitáros műfaj és a liturgia ellentmondásos viszonyának hátterében.

A rendszerváltozás ezután megnyitotta a lehetőségeket: a műfaj új szerzők és irányzatok fellépésével változatosabbá lett, ugyanakkor kezdeti mozgalmi lendülete kissé elhalványult. A hazánkban is teret nyerő különféle lelkeségi mozgalmak (Emmánuel, Nyolc Boldogság, Cursillo, Taizé) saját módszertannal töltötték meg az addigi kisközösségi formákat, s végre akként kezdték el használni a keresztény könnyűzenét, ami: eszközként a lelki megújulásban. Az elsőgenerációs szerzők (Sillye Jenő, Dax, Varga Attila, Pipó József) mellé újabbak sorakoztak fel, majd a kétezres években újabb felívelés következett: színpadképes együttesek alakultak (Sillye Jenő és barátai, Testvérek, Signum, imperfectum), megerősödött a CD- és kottakiadás, kialakult a műfaj szubkultúrája. Legújabb trendként pedig az angolszász, neoprotestáns gyökerű dicsőítő dalok térhódítását rögzíthetjük. Miközben az internetnek és a zeneipar változásainak köszönhetően mára kitágult a horizont, a műfaj hazai derékhada ma is jórészt templomi szolgálatot végző gitáros kórusokból áll. Kulcsfontosságú tehát, milyen ez a szolgálat.

Mit mond egyházunk a szent zenéről? Először is azt, hogy a világegyház kulturális sokféleségét tapasztalva nem tilt kategorikusan egyetlen műfajt, hangszer vagy zenei stílust sem. Másodszor sorrendet állít elénk: előre az Isten Igéjét legtisztábban megfogalmazó gregoriánt állítja, majd a szent polifóniát, ezután pedig a népéneket – műfajunk is ide tartozik, hiszen a nép ajkán születik, az adott kor emberének hitét fejezi ki, s megfelelő válogatás után alkalmas lehet a liturgikus szolgálatra. Egyházunk zenei műfajoktól függetlenül két dologtól óv, a világiasságtól és az igénytelenségtől. Ne feledjük, a liturgia minden mozzanata konkrét tanítást hordoz, hitünk legmélyebb titkait fejezi ki, így nem szabad félvállról vennünk.

A liturgikus szabályosság követelménye tehát nem fölösleges nyűg vagy ósdi vaskalaposság, hanem ajtó a valódi istenszolgálat lelki gyümölcseihez. Ha belehelyezkedünk az adott ünnep szertartásainak lelki-

ségébe, ha követjük és átéljük az egyházi év körforgását, az megszentelődésünkre és üdvünkre válik. Egyházunk nem kér többet vagy mást a gitáros műfajtól sem, mint a hagyományos, orgonával kísért egyházi műfajoktól. Örömteli fejlemény, hogy mind több kórus és énekkar ébred tudatára

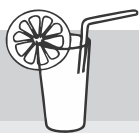
ennek, és kezd odafigyelni pl. a szentmise állandó tételeinek (ordinárium) szabályosságára, a gondos dalválasztásra, valamint a gitáros zsoltározás szépségeire. Ehhez nyújt hathatós segítséget több más kezdeményezés mellett a Villanyhárfa projekt, a szombathelyi Dávid Sára képzés vagy az idén másodszor megrendezett KAZETTA Tábor.

A műfaj fejlődésében komoly mérföldkőnek ígérkezik az az énekeskönyv, mely a jövő évi Budapesti Eucharisztikus Kongresszus apropóján jelenleg is készül, s a megújított gregorián- és népének-készlet mellé kortárs egyházzenei műfajokat is beemel, köztük a keresztény könnyűzene arra alkalmas énekeit. Ennek elkészülte az egység csodája lesz, hiszen az esztétikai-kulturális szembenállásokat a Szentlélek írja felül a szereteteli sokféleség jegyében.

Paksa Balázs

*Jézus, mint kertész szobor a templom homlokzatán
Fotó: Marx Mária*

Frissítő

Frissítő: Szeretnénk az anya-egyház gyermekeinek sokszínűségét, igaz értelemben vett gazdagságát bemutatni ebben a rovatban. Így vonzó, hiteles közösségekkel ismerkedünk meg reményeink szerint több számon keresztül, hogy a „plébánia családja” a „távoli rokonokat” is megismerje! Kortyolgassuk a frissítőt!

A Fokoláre-mozgalom

2018 májusában Ferenc pápa Loppianóba, a Firenze melletti kisvárosba látogatott el, mely a Fokoláre-mozgalom egyik központja. „Tanításatok nekünk az együttélés evangéliumi modelljét!” – kérte az itt élő elkötelezett keresztényeket a pápa. Mekkora elismerés, micsoda megbecsülés ez a mozgalomnak!

De mit is kell tudnunk erről a katolikus lelkeségi mozgalomról, melynek státútumát 1964-ben ismerte el az egyház, s melynek hivatalosan a „Mária Műve – Fokoláre-mozgalom” nevet adta? Ma már 180 ország kb. 5 millió embere csatlakozott 20 ágának valamelyikéhez, pl. az „Új Emberiség”, az „Új Családok”, a „Genek” (Új Generáció) stb. közösségeihez.

Ahogy a pápa szavaiból is kitűnt, az „egység lelkeségének” is nevezik ezt a megújulási mozgalmat. Alapítója, Chiara Lubich gyakran mutatott rá a János-evangélium 17. fejezetének igéjére: „Legyenek mindnyájan egy, hogy a világ higgyen!”

Chiara Trentóban, Észak-Olaszországban született 1920-ban, négygyermekes hívő családban. Már gyermekként fogékonyan mutatkozott Isten világára: szerette a vallásos életet, vonzódott a szentekhez. Tanítóképzőt végzett, s bár egyetemre is szeretett volna menni, dolgozni kezdett. 1939-ben jutott el Loretóba. A hagyomány szerint itt őrzik a názáreti Szent Család kicsi házát, melyet állítólag négy angyal röpített oda Palesztinából, mielőtt a kereszteslovagokat végképp kiűzték a Szentföldről. Itt sokat imádkozott Chiara, s érezte, még jobban el kell köteleződni. Belépett a ferences harmadrendbe. Ekkor vette fel Assisi Szent Klára iránti tiszteletből az ismert Chiara nevet, hiszen a keresztségben a Silviát kapta.

1943-ban, a háborús borzalmak kellős közepén történt a belső fordulat a lány életében: Isten konkrét

hívása. Tisztán hallotta: „Add nekem magad teljesen!”. Ő pedig igent mondott. A Szentlélek vezetésére bízta magát, hiszen fogalma sem volt, mit is kell tennie. „Isten a szívembe helyezett egy kérdést a válasszal együtt: létezik olyan eszmény, olyan ideál, amely nem hal meg? Amit semmiféle bomba nem tud lerombolni, és amiért érdemes odaadni teljes valónkat? Igen, létezik: Isten az! Elhatároztuk, hogy Ő lesz az Ideálunk.” Ekkor tehát barátaival Istennek szentelték magukat. Ő pedig elkezdett munkálkodni bennük s általuk. A szegényeknek ételt vittek, cipőt szereztek annak, akinek szüksége volt rá stb. Úgy akartak élni, ahogyan a Szűzanya és szent József a családi tűzhely = focolare (ol.) körül: mindig Jézussal.

„A közöttünk lévő Jézus” a legfontosabb azok számára, akik megismerték a Fokolárét. Máté evangéliumából tudjuk: „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Chiara így fogalmaz: „Késznek kell lennünk az életünket adni egymásért. Ha így vagyunk egyek, akkor lelkileg és teljességgel jelen van köztünk Jézus.”

„Az egység kalandja” mindenkit vár! Itt, Magyarországon is vannak e lelkeségi mozgalomhoz tartozó közösségek, pl. Szombathelyen. Minden évben többnapos lelkigyakorlatra lehet elmenni, az ún. Máriapolikra, de tájékozódhatunk az „Új Város” című folyóiratból is, melyet online is elérhetünk.

Ahogy Ferenc pápa kérte Loppianóban: „Iratkozzunk be Mária iskolájába, hogy megtanuljunk megismerni Jézust, hogy megtanuljunk Jézussal (...) és a közöttünk élő Jézusból élni.”

(Források: Vatican News/ Magyar Kurír 2018.május 11.; Chiara Lubich: Az egység nagy kalandja 1989)

Dömötörfi Nóra

A liturgia szépségét legalább annyira meghatározza a zenei szolgálat, mint a pap szolgálata. Nagyon jó érzés, amikor a hívek a kántor vezetésével együtt dicsőítik Istent szép énekekkel egy-egy közös imádság alkalmával. Ebben is meglátszik, megéreződik, hogy a közösség mennyire van együtt, mennyire tudja közösen szolgálni az Istent.

Bár számomra az orgona a zene csúcsa, de nagy öröm, hogy templomunkban ifjúsági énekkar is működik. A szentmisét megszínesítik a gitár, hegedű, fuvola, furulya különleges szólamai, és a sok fiatal, akik szívesen vállalják ezt a magasztos szolgálatot.

A zene jó eszköz arra, hogy összekovácsolja a közösséget. Ahol szép zene szól, ahol lehet együtt énekelni, oda sokkal szívesebben betér akár még egy hittől, vallástól távolabb álló testvér is. Ezért jó érzés számomra, amikor egy-egy szentmisén kántori szolgálatot végezhetek. Fontos, hogy a zenész jól felkészült, Istenhez méltó módon végezze feladatát. Így tud a közösség épülésére szolgálni.

Nagy Tamás káplán

A katolikus egyházban mindennapos téma, hogy a szentmisén lehet-e gitárral kísérni az énekeket, pedig már közel 50 éve folyamatosan jelen vannak az egyház életében a gitáros dalszerzők és kórusok. Jézus mondta, hogy a jó fákat a gyümölcsöikről lehet megismerni. A gitáros szentmisék legfőbb gyümölcse a közösségek, kórusok felépülése. Jobb volna tényként elfogadni ennek a műfajnak a létezését, mint harcolni egymás ellen.

Közben a többi egyházban felismerték, hogy a könnyűzene nemcsak a liturgiai szolgálatra való, hanem leginkább az emberek megszólítására. Sajnos, a különböző felekezetekben nem mindenhol a Szentírás, az Atya, a Fiú és a Szentlélek teljessége áll a középpontban. Csak részgazságokat adnak az embereknek, ami sokszor tévutakhoz vezethet.

Számomra a legfőbb kérdések:

1. Lesz-e valaha felsőfokú iskolai végzettséget adó katolikus könnyűzenei képzés (fog-e fejlődni a „gitáros mise”).
2. Elköteleződik e, a katolikus egyház a könnyűzene mellett, hogy azon keresztül szólítsuk meg azokat, akik hátat fordítottak Istennek és az egyháznak vagy csak felülről szemléli a lelkeségi közösségek evangelizációs tevékenységeit?

Sziráki Péter tanár

Több mint négy évtizedes kántori pályám folyamán arra törekedtem, hogy szolgálatom hozzásegítse a híveket a liturgia átéléséhez. Ehhez fontos az esztétikai élmény – a szép mindig Istenről tesz tanúbizonyságot – valamint a liturgiába szervesen kapcsolódó zene, illetve ének kiválasztása. A kántor számára legnagyobb öröm, ha az egybegyűlteket lelkesen, bátran együtt éneklük a népénekeket, zsoltár válaszokat, ordináriumokat. „Aki szépen énekel, az kétszeresen imádkozik.” (Szent Ágoston) A liturgikus szolgálatban fontos szerepe van az énekkarnak is, mert az általuk megszólaltatott dallamok szépségükkel, változatosságukkal, mély tartalmukkal emelik a szertartások fényét. Fontos lenne, hogy templomunk kamarakórusában tevékenyen részt vállaljanak azok, akik szeretnek énekelni, és ily módon szolgálatukkal gazdagítanak a közösség liturgikus ünneplését.

Kérem a gondviselő Isten kegyelmét és áldását, hogy kántori szolgálatom mindig imádsággá váljék, amely Istendicséretre és áhítatra hangolja a templomba járó hívek szívét!

Tóth György kántor

Gyakran jár a fejemben dallam, szolmizáció, dalszöveg... Istentől énekhangot és zenei hallást is kaptam. Amikor imádkozom Istenre figyelek, Tőle várom a választ életem kérdéseire. Ha sikerül igazán odafigyelnem, egy-egy misén énekelt dal beúszik az imádságba. Sokszor hallottam már, hogy aki énekel, kétszeresen imádkozik. Így nem hessegetem el a dalt, hanem átélmélekedem és felhőtlenül dúdoló. Csatlakozom az angyalok kórusához. Majd a túlvilágon is szeretnék az égi zenekarban az utolsó helyen fuvolázni vagy egy középső szólamban énekelni Isten örök dicsőségére!

Nagy örömet jelent, hogy templomunk kórusának tagja lehetek és vasárnaponta a próbán és a szentmisén szolgálhatom a liturgiát, Istent, és társakkal együtt énekelhetek. Közösen készülünk a szentmisékre, sokszor nehézségeket leküzdve, hűségesen, máskor vidáman, lelkesen. Akkor érzem jónak, ha valóban Isten nagyobb dicsőségére szolgál. Nem szereplés, fellépés. Ima és szolgálat.

Szívesen ajánlom a kedves híveknek, hogy csatlakozzanak az élményhez!

Tompa Viola hitoktató

Templomunk - kívülről

A hagyományosan – és a középkori templom tájolásával egyezően – keletelt templom alaprajza egy, a 16. század második felében épült római jezsuita templom, az Il Gesù Magyarországon egészen az 1700-as évek közepéig népszerű típusát követi. Talán ezzel magyarázható, hogy az egyenes síkokkal határolt, és belül is egyenesekkel tagolt templom inkább klasszicizáló ünnepélyességet, semmint barokkos kedélyességet áraszt. Hiányoznak róla a kor kedvelt, hajlított formái, az ívesen megtörő homlokzat, a dinamikus téralakítás egyéb technikái. Inkább egyszerű, áttekinthető szerkezeti elemek uralják. Mindössze a nyílászárók, és a szoborfülkék, valamint a hozzájuk igazodó párkányvonal enyhe ívei törik meg azt a függőleges-vízszintes hálórendszert, amelyet a pilaszterek és lizénák (falsíkból kiugró, szerkezeti szerep nélküli díszek) és a párkányok alkotnak az épület külső falsíkjaiban.

A homlokzaton, amelyet a párkányok három szintre osztanak, szintenként más – a klasszikus görög (dór, ión és korinthuszi) oszlopfőkre emlékeztető, de erősen stilizált díszítésű – pilaszterfők láthatók.

A szimmetrikus nyugati homlokzat képét a két torony és a köztük lévő háromszögű orommező határozza meg. A bejárat előcsarnok kupolájának ívét a két toronyajtó fölötti vakolatdíszek ismétlik, a homlokzati nyílások ritmusát vakablakok és szoborfülkék teszik teljessé. Változatos formájuk, egyszerűbb vagy tagoltabb vonalvezetésük a szigorú hálórendszert oldja.

A homlokzat díszítményei csak részben készültek téglából és vakolatból: három fülkében álló szobor, három, ugyancsak szimmetrikusan elrendezett dombormű, valamint az ajtókeretek homokkőből készültek. A két toronyajtó, bár díszítményei alapján véve azonosak, különböző mesterek keze alól kerülhetett ki, s ez okozza különbözőségüket. Ez az eltérés megfigyelhető az egyéb díszítményeken is.

A főpárkány domborművei – az építtető püspökök, Bíró Márton és Koller Ignác címerei, köztük Isten

szeme sugárkoszorús motívuma – megtörik a párkány vonalát. Az Isten szeme kedvelt ábrázolása volt a barokk művészetnek, elemeit, a mindent látó szemet, a háromszöget és a sugárkoszorút ókori istenszimbólumok átvételével és Isten háromszemélyű, voltára, mindentudására és bölcsességére vonatkoztatva gyakran láthatjuk a kor épületein, freskóin.

A háromszögű timpanon szoborfülkéjében Szent Mihály arkangyal látható, amint szárnyas római katonaként, pajzsán a Mindenható névbetűivel, feje fölé emelt lángoló karddal győzi le a lábainál fekvő

Sátánt. A főbejárat két oldalán összetartozó szoborpár egy, inkább a festészetben ábrázolt jelenetet mutat be, a feltámadt Üdvözítő találkozását Mária Magdolnával húsvét hajnalán. Jobb oldalt Mária ijedten kap a szívéhez, amint a kertésznek vélt Jézus megszólítja őt. A bal oldali szobor pedig magát Jézust ábrázolja ásóval a kezében, amellyel a szobrász a jelenetet hitelesíti.

A templomnak mind fedésében, mind díszítményei között szerepet kapott a fémműves munka is. A bejárat előtér és a tornyok fedele, valamint a

tető különböző pontjain elhelyezett keresztek (a toronysisakon és a bejáraton sugárkoszorús latin kereszt, a tető két végpontján pedig különböző formájú kettős keresztek) kovács-, bádogos- és rézművesmunkák voltak. Ugyancsak műbádogos termék az előtér fölötti püspökcímer is. Ezutóbbiról a sisak helyén lévő kalap és a takaró már letört. A főpapi kalap 5-5 bojtja, valamint a püspöksüveg (mitra) és a pásztorbot (virga) még látható. A címer talán Bíró Márton címere lehet, amelynek pajzsán szájában ágat, karmaiban kettős keresztet tartó galamb látható, de a bádog töredékes volta miatt ebben nem lehetünk biztosak.

Az Egerszeggel foglalkozó korabeli dokumentumok és irodalmi munkák egyaránt kiemelik, hogy a város büszke lehet imponáló méretű és szépségű templomára.

Marx Mária

Fotó: Kostyál László

Létünk forrása és célja

Beszélgetés a liturgiáról Dr. Kürnyek Róbert iskolalelkésszel

A liturgia szó jelentését a katolikus lexikon több pontban magyarázza. A görög kifejezés eredetileg közmunkát, a népnek tett szolgálatot jelentett. A II. Vatikáni Zsinat értelmezése a következő: „Jézus Krisztus papi hivatalának gyakorlása, melyben érzékelhető jelek jelzik és a maguk sajátos módján meg is valósítják az ember megszentelését, és Jézus Krisztus misztikus teste, vagyis a fő és a tagok együtt, teljes értékű, nyilvános istentiszteletet mutatnak be. Ezért minden liturgikus ünnepelés, mint a pap Krisztus és az Ő teste, az Egyház műve, kimagaslóan szent cselekmény, melynek hatékonyságát az Egyház semmi más cselekedete nem éri el sem jogcím, sem fokozat tekintetében.”

Kürnyek Róbert: Amikor a liturgiáról beszélünk, legtöbbször a templomban zajló szertartásokra szoktunk gondolni. Ez a látásmód megakadályozza, hogy megértsük a lényegét: A liturgia egy természetfeletti valóság, melynek az egész – a földi és a mennyei – egyház részese, tulajdonképpen az Isten dicsőítése.

Mi emberek legtöbbször a kéréseinkkel fordulunk az Istenhez. A mennyország lakói, akik már eljutottak az Isten színe látására, az Isten dicsőségét zengik, nemcsak a szavaikkal, hanem a pusztá létükkel is. Ők is bekapcsolódnak a mi földi liturgiánkba, amint ezt a szentmise szövegében többször jelezzük is.

Nyilvánvaló, hogy az istendicsőítés tökéletes formája Jézusé. Az Ő istendicsőítésében, kereszttáldozatában nincs semmi önzés. Ez jelenik meg minden szentmisében az oltáron.

Azt kellene elképzelnünk, hogy a templomnak eltűnik a teteje, és láthatóvá válik a menny. Oda összpontosul minden az oltárra, ahol Jézus fizikai módon is jelen valóvá válik, s e körül gyűlik össze mind a földi, mind a mennyei egyház. Így máris több lesz a liturgia, mint ceremóniáknak vagy ismétlődő szavaknak, gesztusoknak az összessége.

ÜH: A liturgia olyan, mint egy kereszt. Felfelé az Istenhez irányul, de összeköt a többi emberrel is.

KR: Ez az egyház legfontosabb tevékenysége.

Sokan meglepődnek ezen. Miért pont ez? Miért nem a szeretetszolgálat, vagy a tanítás stb. Miért az Isten dicsőéréte, miért az imádság?

A liturgiában olyan módon valósul meg a Krisztussal való egység, mint semmi másban. A szentáldozásban fizikai módon, materiálisan. Nem csupán lelki módon, vagy átvitt értelemben, hanem valóságosan. A liturgia végső soron nem csak a templomban történik. A megdicsőültek a pusztá létükkel az Isten dicsőségét hirdetik. Ez a mi feladatunk is, hogy a liturgia az életünk legyen, így a létezésünk az Isten dicsőségét szolgálja.

Egymásnak is ajándékba adjuk, ha liturgián közösen veszünk részt, összekapcsol bennünket. Gyakorlatilag ez tesz minket igazán az egyház tagjává.

ÜH: A liturgia olyan, mint egy út. Elvezet a valósághoz, ami az üdvösség.

KR: A zsinat ezt úgy mondta, hogy ez, amit mi itt a földön végzünk, az egy előkép. A tökéletes, teljes liturgia a mennyországban lesz majd,

ha üdvözölünk.

ÜH: Hasonlíthatjuk a liturgiát egy nagyon tágas otthonhoz is. Bármely ország, bármely római katolikus templomában tudjuk követni a szentmise menetét, s imáinkkal aktívan bekapcsolódhatunk a helyi közösség imádságába.

KR: Ettől katolikus az egyház. Jó rágondolni, hogy amit mi itt a saját templomunkban teszünk, a világ másik végén ugyanígy teszik. Ugyanazokat az imádságokat imádkozzák, ez kapcsol minket egy nagy egységbe.

ÜH: Az Apostolok cselekedeteiben olvassuk: „Az apostolok keze sok jelet és csodát művelt a nép között. Mindnyájan egy emberként voltak a Salamon-csarnokban. Mások közül senki sem mert közéjük

elegyedni, de a nép magasztalta őket.” Gyakran tapasztalunk hasonlót; a nem katolikus emberek félnek részt venni a szertartásokon, nem tudják mi, miért történik, mikor mit kell csinálni.

KR: Kérdés, hogy ez előny, vagy hátrány? Az említett szakaszban az Apostolok Cselekedeteiben, nem csupán azért féltek csatlakozni hozzájuk, mert féltek tőlük, hanem mert olyan életet éltek, ami merőben szokatlan volt abban az időben. Nem csalták meg a házastársukat, nem dobták el a gyerekeiket, az öregekkel szépen bántak, a szegényeket segítették. Ez szokatlan volt a többi ember számára, meglepő, s ettől is lehet félni.

A liturgiánk, ha valaki belép a templomba, s először látja, kicsit talán furcsa lehet, vagy érthetetlen. Csupa olyan kifejezést, szimbólumot használunk, amelyek elsősorban valóban azok számára van értelme, akik bent vannak. Aki a hitüket élik. A liturgia elsődleges célja az Isten dicsőítése és nem az evangelizáció. Az egy másik alkalom, és egy másik forma.

ÜH: *Hogyan válik jellé a többi ember számára? Mégiscsak az fontos lenne számunkra, hogy ne csak mi jussunk el a Mennyországba, hanem mások is.*

KR: Ezért mondja a II. Vatikáni zsinat, hogy a liturgia egyszerre csúcs és forrás. A keresztény életünknek a csúcspontja, a legfontosabb dolog, ami történhet velünk az életünk során. És forrás is, mert ebből fakad az az erő, amivel aztán munkálkodni tudunk a saját és mások üdvösségeért is. A szentmise végén az elbocsátás – Menjetek békével! – nem azt jelenti elsősorban, hogy na, most akkor lehet menni, hanem azt, hogy azzal a békével, azzal az erővel, lelkesedéssel, amit itt kaptatok a szentmisén menjetek vissza a hétköznapi életetekbe! Amit itt kaptatok, arról tegyetek tanúságot! Nem elsősorban szavakkal, hanem az életetekkel.

ÜH: *Tudatosan veszünk részt a liturgián?*

KR: A liturgiában nagyon sok olyan elem, kifejezés vagy szó van, ami elsőre nem érthető, amit meg kell magyarázni. Mégsem gondolom, hogy akkor fogjuk mi a liturgiát jobban érteni, ha minden egyes apró dolgot megmagyarázunk. A hozzáállásunktól függ, hogy részt akarok-e venni a liturgia ünneplésében, vagy csak várom a végét, csak ki akarom bírni. Akármilyen szándékkal megyek oda, az atya mindig elmondja a szentmise elején, hogy ő milyen szándéokra ajánlja fel azt a szentmisét. De vajon a jelenlévők gondolkodnak-e azon, hogy ők milyen szándékra

szeretnék felajánlani? Kiért vagy miért? Az éneklés, az imádság nagyon fontos. Úgy készülünk a liturgiára, mint egy régen várt, örömteli találkozóra, vagy ünnepre, amit már nagyon vártunk! Ez a belső összetettség volna igazán a liturgián való részvételnek megfelelő. Van még hova fejlődünk, ez kétségtelen. Ehhez hosszú idő és gyakorlás szükséges.

ÜH: *A liturgia örök, hiszen az örökkévalóságban folytatódik. A földön, az emberek között is megmarad? 100-200 év múlva is lesznek emberek, akik ilyen formán dicsőítik az Istent?*

Az emberségéhez hozzátartozik a liturgia. Egy családnak is megvannak a saját kis szertartásai: az a mód, ahogy a karácsonyt, a születésnapokat szokták ünnepelni. Ezeket a hagyományokat is nevezhetjük liturgiának. Ezekre szükségünk van, mert oszlopnak érezzük az életünkben, amelyek megtartanak, keretet adnak, segítenek kifejezni azt, amit talán nem tudnánk elmondani. Éppen ezért vagyok abban biztos, hogy a liturgiára az embernek szüksége van. A liturgia nem azért kell elsősorban, mert az Istennek jó, hanem mert nekünk, embereknek, van rá szükségünk. Amíg szükségünk van rá, addig lesz liturgia.

Háriné Mile Mónika

*Mária Magdolna szobor a templom homlokzatán
Fotó: Marx Mária*

Búza

A búza képes arra, hogy egyszerű porrá mállva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

Isten és ember szolgálata

Az Oltáriszentség magunkhoz-vételének gyakorlata és lelkiisége

A zsebkönyvekben az a jó, hogy a minőségi tartalom mellett kis helyen elférnek. Elővehetjük a táskából utazás, várakozás közben, vagy amíg valakinek az álmát őrizzük.

Versegi Beáta-Mária könyvecskéjét szeretném kínálni, mert erősen hiszem, hogy igazi lelki táplálékra bukkannak benne az olvasók. A frissen megjelent kiadvány címe: ÉLET – Forrás. Az eucharisztikus élet lelkiisége és gyakorlata. Érdeemes belelapozni csak 1-2 mondat erejéig is.

Az alig százötven oldalas munka gazdag reflexió eredménye, bennünket is megihlet. Lelkigyakorlat alkalmával találkoztam a nővérrel, ahol több ízben szólt a szentmise lelkiiségéről. Arról a viszonyulásról, ami a miénkké válhat, ha befogadóan vagyunk jelen a szentmisén és segítségül kézbe vesszük az egyébként olvasmányos, érthető kis kötetet, annak gondolatait. Sok mindent tudhatunk elméletileg a misék menetéről, és beszélhetünk róla okosságokat, amelyek fontosak is, de ha mégis úgy érezzük, hogy kívül maradunk az ünnepen lelkiileg vagy fizikálisan, illetve szívünk szerint szeretnénk jobban bevonódni és elhagyni a megszokások üres mozgásait, akkor ez a könyv nekünk szól. Beáta nővér ajánlja a könyvét azoknak, akik „még soha nem vettek részt katolikus szentmisén, mert úgy gondolják, hogy ennek a szertartásnak semmi köze nem lehet az életükhöz.” Ajánlja a liturgikus tér és eseményei iránt érdeklődőknek, de azoknak is, akik nem értik, mire is hívhatja őket ez a vonzás. Azoknak, akik egykor jártak szentmisére, és ezeket a gyermeki pillanatokat nosztalgikusan felemlégetik, de már nem a miséről szól a vasárnapjuk. És azoknak is ajánlja, akik vágnak arra, „hogy egyre jobban felfedezzék életük minden napjaiban a szentmise titkát, a szentmisében életük valóságát és emberi reményeik visszhangját.” Mi is tartozunk valamelyik csoportba.

A Bevezetés eligazít minket, az életünket alapve-

tően érintő gyakorlat fontosságára helyezi a hangsúlyt a következő fogalmakat használva: jelenlét, érzékelés, együttműködés, hálaadás, imádság, liturgia, cselekvés, szolgálat. Mindent megmagyaráz, finoman érinti és közel hozza az alig kimondhatót és így vezeti előre a figyelmünket. A szavak nem műviak, nem didaktikai célt szolgálnak, hanem az lehet a benyomásunk, hogy természetes és személyes tapasztalatból születtek a Szentlélek közösségében. Idő kell az egyes részek „emésztéséhez”, de bőven elég, ha egy-egy dolog eszünkbe jut még tartalmasabbá téve szentmisei jelenlétünket, amely hatékonyan megóv minket az elkalandozás, a bosszankodás, a tervezgetés, az óránézés, a belső monológok hullámaintól. Persze hatással van ránk, amit látunk, a szavak, a hangsúlyok, a mozgások. De Isten mélyebben jelen van bennünk, mint egy rohanva felolvasott gyönyörű Prefáció. Az értelem táplálása a lélek táplálását is jelenti. Hiszen gondolataink az értelem szülöttei, de a lelkünk állapotára is hatással vannak. És vannak gondolatok, amelyeket Isten maga ihlet bennünk. Ezek megtartanak a jelenben, mélyítik önazonosságunkat. Szépen végigveszi a könyv a szentmise „hivatalos” részeit, de felruházza tudással, viszonyulásainkat helyére tevő ismerettel és tapasztalattal, mely a saját szentmisei jelenlétünket is koordinálja, mélyíti, frissíti. A három fő rész elején mindig van egy „Lelki útkeresés”, amolyan mai imádság, mely felébreszti szunnyadó tudatunkat, és valóságos szavú imára hív. Rövidek ezek az útkeresések, abban segítenek, hogy ráleljünk önmagunk kérdéseire, őszinte belülről jövő vágyainkra, sebeinkre. „Életre váltható gyakorlatok” is segítenek bennünket, például az, hogy a szentségimádás során mi történik és mit tehetek én? Egyáltalán, mi ez? Végül egy Imakalauz kap teret, amely szintén gyakorlatias, és segít a Szentlelket megszólítani, elmélkedni és szemlélődni a Szentírás segítségével is.

Néhány szempont a lelkigyakorlatból. Feltételeztem, hogy a mise bűnbánati részében miért van a bűnvallás után még egy „Uram irgalmaz” ének. Hiszen már kimondtuk, megbántuk a szégyenletes

dolgainkat Isten előtt. Akkor mire való még ez is? És azt mondta Beáta nővér, hogy megpróbálhatunk ekkor úgy tekinteni Jézusra, mint Péter, amikor fölhorkant a lábmosás ellen tiltakozva, és amire Jézus azt mondja: „ha nem moslak meg, nem lesz hozzám semmi közöd”. Engedjük, hogy Jézus az Uram irgalmaz-ban megmossa lábunkat, sebeinket kimosogassa, puha kendővel bebugyolálja! Egészen más így énekelni!

A másik gondolat az olvasmányokhoz kapcsolódik: tekintsünk úgy az ószövetségi olvasmányra, mint ami bemutatja azt, hogy az Isten Isten és az ember pedig ember. Itt nincs keveredés. Megtudjuk belőle, hogy milyen az Isten és milyen az ember: teli van sok bűnös gondolattal és tettel is. Megmutatja, hogy milyenek vagyunk mi, emberek, vagyis milyenek lehetünk. Önismeretben segít. Az apostoli levelekben a közösségkeresés, alakítás kap hangsúlyt. Az Evangéliumban pedig Isten emberré lett arcát látjuk meg!

Az utolsó dolog a kenyér és a bor felajánlásával kapcsolatos. Minden egyes ember munkája, aki a

földeken dolgozik; aki veti a búzát, gépekkel learatja; metszi, gondoza és leszedi a szőlőt, és aki hordóba, majd üvegbe tölti, az mind-mind meg van említve a szentmisén! Az ő munkájukért hálát adunk Istennek, mert Istennek az ő munkájuk is végtelenül fontos! És ez nem csak szép, hangzatos érzés. Ebből lesz az élet kenyere, a lélek itala. Minden emberért imádkozunk ott és akkor az oltár körül. Magunkért is. Pőreségünkben megmondhatjuk itt az Úrnak, hogy alakítson minket úgy, ahogyan ő szeretné és változtasson bennünk valami picit is, amit mi kíváncsian várunk, hogy mi lesz az. Megkérjük Őt erre. A megtörtség a széteszthatóság záloga. Üres tenyerünk is kifejezheti ezt a belső állapotot. A kenyértörés után Jézus mindenkit vár, hogy önmagát adja nekünk az Oltáriszétségekben, és elvigyük Őt a körülöttünk élőkhez. Közösségbe hív magával, közösséget teremt mindnyájunk között és minket is emberekhez küld ki a világba.

Jó olvasást és gyakorlást mindnyájunknak!

S.Ivancsics Evelin

Imádkozzunk!

Lackfi János:
Zsoltáros

Dicsérlek, Uram,
amiért nekem adtad kedvesemet,
lelkem helyett lelkemet,
okos kertészemet,
növekedésem ösztönzőjét,
burjánzásom visszanyesőjét,
akiben megtalálhatom mindazt,
amire érdemes volt sóvárognom.

Add, hogy fájdalmat neki ne okozzak,
hogy fájdalmában osztozni képes legyek,
s ha osztozni nem is tudok,
ha terheit átvenni gyenge is vagyok,
legalább mellette álljak,
ott legyek, jelen legyek,
vele legyek,
jelenlétében legyek,
jelenlétembe vonjam őt,
átéljem és az enyémbe
olvasszam életét.

Add, hogy rá ne telepedjek
rettentő önzésemben,
ki ne pusztítsam, mint kertben
feledett lavór az alatta elsatnyult fűvet,
hagyjam lélegzethez jutni,
ne csörtessek érzéketlenül előre,
ne csapódjanak arcába
a kezemből kiszabaduló tüskés indák,
hanem észrevétlenül elhajlítsam
útjából az ágakat,
elgördítsem az akadályokat,
hogy ne ejtsek rajta véletlenül sem sebet,
hogy ne őrizgessek semmi véletlenül ejtett sebet,
hogy ne essek meddő versengés vétkébe,
hogy ne akarjak mindig okosabb lenni,
hogy szabadon engedjem,
mint egy madarat,
és szabadnak várjam vissza,
mint egy madarat.

Gilles Cantagrel: Bach-szenvedély

Szeretem Bach zenéjét. Mert kiapadhatatlan forrásból, Istenből táplálkozik, hogy a patak folyóvá, szélesen hömpölygő folyammá duzzadjon, tengerre, óceánra váljon. Jól ismerjük a Beethovennek tulajdonított szavakat: „Nicht Bach, sondern Meer sollte er heissen!” (Nem pataknak, hanem tengernek kellett volna őt hívni!)

Aki szeretné e nagy művész életét, emberi és alkotói pályáját megismerni, vegye kézbe a Holnap Kiadó gondozásában 2017-ben megjelent Bach-szenvedély című könyvet, Gilles Cantagrel művét!

A tudós szerző több mint háromszáz dokumentummal, korabeli rajzokkal, festményekkel, térképekkel, kottavázlatokkal és a végső változatok gyönyörű másolataival illusztrálja könyvét. Nemcsak egy életpályát rajzol meg, hanem bemutatja a korabeli német, sőt európai életmódot, kultúrát is. Például így ír a lipcsei mindennapokról: „A városháza erkélyéről minden reggel és este korálok hangzottak fel (ahogy a katolikus városokban az Angelus, az Úrangyala imádság) a városi trombitások előadásában.” Milyen nagyszerű lehetett ez! Vagy: „Akkoriban mindenki megőrült a kávéért – mokkáért, ahogy nevezték –, egymás után nyíltak a kávéházak. (...) Bachot is megihlette a téma, az 1735 körül született híres Kávékantáta valószínűleg a Zimmermann kávéház közönségét szórakoztatta egy téli estén.”

A könyv kronologikus módon mutatja be a komponista életútját, küzdelmeit, falakba ütközéseit, magánéleti tragédiáit, de szakmai sikereit és örömeit is.

A család eredetéről érdemes tudni, hogy „Johann Sebastian nagyapjának nagyapja, a családalapító ős az ükunoka szerint „pékmester volt, és valahonnan Magyarországról származott, (...) a Gotha melletti Wechmarban telepedett le, ahol eredeti mesterségét folytatta. Amikor örölni ment a malomba, mindig magával vitte kicsi kobozát, és nagy gyönyörűséggel játszott rajta. (...) Így indult a Bach-dinasztia vonzódása a zenéhez.”

A leszármazottak szinte mindegyike hivatásos muzsikusként lett, így az Eisenachban 1685-ben született Johann Sebastian is, aki még nincs tízéves, amikor elveszíti édesanyját, majd nemsokkal később apját is. Bátyja veszi pártfogásába, s a fiatal Johann Sebastian

tizennyolc éves korára már kész hivatásos orgonistaként kerül Arnstadtba. Jelleme, egyénisége kiforrt: „Gyűlölte a felületességet, a közepszerűséget, a minőség érdekében gyakran szembeállt feletteseivel is, aminek eredményeképpen gyakran figyelmeztetést és megrovást kapott.”

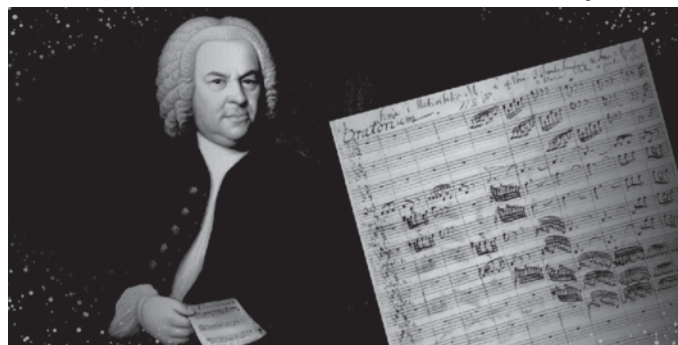
1707-ben megnősült, feleségül vette másodunokatestvérét, Maria Barbarát. Hét gyermekük közül négy maradt életben, majd bekövetkezett az újabb tragédia, a feleség hirtelen halála. Weimar, Köthen után Lipcse jelenti Bach életének új állomását. És Anna Magdalena Wilcke, aki a második feleség lesz 1721-ben. Az orgonista 36, a fiatalasszony 20 éves. Házasságukból 13 gyermek születik. Rendkívül termékeny időszak következik be a zeneszerző munkásságában is: megszületnek újabb és újabb kantátái, orgonadarabjai, később a passiók, miközben a Tamás-templom kántor-karnagyaként dolgozik, s nem mellesleg még három templomban teljesít zenei szolgálatot! Ezenkívül a városi zenekar, a Collegium Musicum igazgatója is, szvitek, concertók, szerenádok szerzője.

Életének utolsó évtizedében egyre inkább „Isten és a világ titkos összefüggéseit kereste a zenéjében.” Hitvallása, zenei testamentuma a h-moll mise. „A hagyományos mise régi, latin szövegére írta, egyetlen szó sincs benne németül.” Ez nagyon fontos! Hiszen Bach lutheránus volt, az evangélikus egyházat szolgálta! Mégis: „e műve egyetemes értelemben katolikus”. Felekezetek feletti, megrendítő, valóban ISTENI muzsika!

Hallgassuk Bach zenéjét minél gyakrabban! Fedezzük fel műveinek szépségeit, rejtelmeit!

Ebben segítséget tud nyújtani Gilles Cantagrel könyve is, a Bach-szenvedély című.

Dömötörfi Nóra

Zalai zarándokhelyek: Stridóvár, Szent Jeromos kegyhelye

A Zalai zarándokhelyek sorozatunk most megyénk trianoni határon túl rekedt részére viszi el az olvasót. Zala vármegye Csáktornyai járásához tartozott a nagy egyháztanító, Szent Jeromos néphit szerinti születési helye, a muraközi Stridóvár (Štrigova). Ő maga erről úgy ír, hogy Dalmáciának és Pannóniának a gótok által valamikor elpusztított Stridon nevezetű határvárosából származik. A Pallas nagy lexikona szerint „Strido, ókori város a Dalmácia és Pannonia közti határon. A keresztény-római korban itten püspökség volt, de a hely a gótok idejében elpusztult. Itt született szt. Jeromos nevezetes egyházatya. Most Strigova, Muraközben.” Stridóvár területén és környékén számos római lelet került elő. A kegyhelyet Czillei Frigyes alapította 1446-ban. V. Miklós pápa már a következő évben búcsújáróhellyé nyilvánította, kimondva, hogy: „... ezen Szent Jeromos egyházát, vagyis tiszteletét a zágrábi egyházmegye Sztrigó (Stridon) nevű helységében, ahol egykoron ezen szent szülőháza állott, amelyben tudniillik táplálták és felnevelték ... azt kívánván, hogy az emberek illendő tisztelettel keressék fel a mondott egyházat... Szent Péter és Pál apostolok tekintélyéből mindenkinek, aki igazánmegvallja és megbánja bűneit, továbbá a mondott egyházat Szent Jeromos ünnepén minden esztendőben ájtatosan meglátogatja és annak ilyesfajta megőrzésére segítő kezeit nyújtja...” búcsút engedélyezett.

A kegyhelyet 1644-ben vették át a pálosok, akiknek buzgó vezetése alatt Strido virágzásnak indult, ebben gyógyító forrásának is szerepe volt. Különösen nagy tisztelet övezte a szentet a pálosok részéről, mivel a majdani Magyarország szülőtte volt, továbbá a betlehemi barlangban remetéskedett, és megírta a rend szellemi őse, Remete Szent Pál életrajzát. A 15. században élt pálos, Báthori László Jeromos szellemi ösztönzése miatt fordította le magyarra a Bibliát. Magyar nyelvű életrajzát a szintén pálos Orosz Ferenc írta meg. Szupszky Pál pálos atya 1713-ban arról írt, hogy az ott lakók szerint Szent Jeromos azon a dombocskán jött világra, amelyen felépítették a nevének szentelt egyházat és csaknem minden nap „sok és szinte hallatlan csoda történik”, leginkább „a templom alatt feltörő patak vizének köszönhetően”. E pataknak a hiedelem sze-

rint maga Jeromos ásta ki medrét még gyermekkorában. 1752-ben Josip Bedekovic a "Natale solum magni ecclesiae doctoris sancti Hieronymi ..." című könyvében arról ír, hogy Jeromos legendája Štrigovában nagyon erős. A csodás zarándoklatokról Michael Bombardi is beszámolt: "ez a helység... Szent Jeromos szülőföldje, akinek a tiszteletére van tudniillik szentelve a dombocskán épült temploma, amelyet sokféle rendű és rangú könyörgők keresnek fel Magyarország távolabbi részeiből is és arról nevezetes, hogy állandóan sok csodatétel történik benne".

Szent Jeromos messze a leghíresebb személy, aki, ha hihetünk a forrásoknak, Zala vármegye területén született. Szent Ambrus, Hippói Szent Ágoston és I. Gergely pápa mellett a negyedik késő antik egyháztanító. Jómódú keresztény családban született, ő maga azonban később aszkétikus életet élt. Az 5. századi források 420. szeptember 30-ra, Betlehembe teszik temetése napját. A Santa Maria Maggiore bazilikában temették el újra a 7. században. A pápa kérésére javította ki az eredeti görög szöveg alapján az ólatin Bibliát.

A Szentírásnak a Jeromos-féle fordítása a Vulgata, amit a római katolikus egyház a legutóbbi időkig hivatalos szentírási szöveggént használt.

Stridóvárnak az 1910. évi népszámlálási adatok szerint 433, többségben horvát lakosa volt 152 fős magyar kisebbséggel. A ma is hasonló méretű

falunak két temploma is van. A plébániatemplomot Mária Magdolnának szentelték. A dombon álló Szent Jeromos templom alaprajza hasonlatos a római Szent Péter bazilikáéhoz. A templomnak a déli oldalon van két tornya, ami meglehetősen ritka. Három oltára van, jelenleg is restaurálják. Az eredeti templomot a török előbb lerombolta, majd 1738-ban tűzvész pusztította. A mai templom 1738 és 1749 között épült barokk stílusban, mellé a pálosok kolostort építettek. A búcsújáróhely népszerűsége napjainkra alábbhagyott, de mindenképp megér egy rövid zarándoklatot a borairól is híres, Zalaegerszegtől alig több mint egy órányi autóra fekvő település. Akár Szent Jeromos közelgő, szeptember 30-i ünnepéhez kapcsolódva is fohászkodhatunk hozzá közbenjárásáért, Zala megyénkért.

*Szent Jeromos és a pálosok,
Gabriel Thaller festménye*

Tóthné Kokas Gabriella, a Petőfi iskola hitoktatója

Kedves Gabi! Miért lettél Krisztus követője?

Már pár hónaposan, karácsonyi ajándékként megkeresztelték (december 24-én) és iskolásként eszembe sem jutott, hogy más utat válasszak. Kisgyermekként lettem elsőáldozó Mesztegnyőn, és nyolcadik osztályosként bérnázó ugyanott. 25 éves korom után mélyült el a hitem és kapott nagyobb teret bennem Krisztus munkája.

Hogyan lettél hitoktató?

Pályaválasztásomat illetően először teljesen más vonalon indultam el. Közgazdasági Szakközépiskolába jártam Kaposváron, majd elvégeztem egy mérlegképes könyvelői tanfolyamot is. 25 éves koromtól kezdtem el keresni az életem mélyebb értelmét és vettem részt lelki napokon, lelkigyakorlatokon a Ferences Szegénygondozó Nővérek szervezésében, Siófokon. Majd kilencévesi könyvelési tapasztalatot hátrahagyva döntöttem úgy, hogy szeretném jobban megismerni a hitem és megtalálni a hivatásom. A tanulmányaim a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola nappali tagozatán végeztem, ahol 2011-ben diplomáztam katekéta-lelkipásztori munkatárs szakon.

Főiskolás éveim alatt voltam nyári önkéntes Bőjte Csaba atya petrozsényi házában, részese a Ferences Ifjúsági Világtalálkozónak Santiago de Compostelában. Tanulhattam egy trimesztert külföldi vendéghallgatóként a Blackfriars Hall, oxfordi teológiai szakán. Ennek hatására az alapszak elvégzése után egy teljes éves önkéntes szolgálatot vállaltam ugyanott, Angliában.

Gyermekfoglalkozásokat tartottam a Greyfriars, SS Edmund & Frideswide katolikus templomban a vasárnapi misék ideje alatt. Ezt követően folytattam a mesterszakot a Sapientián, hittanár-nevelőtanár-etika tanári szakokon. A féléves hittanári egyéni tanítási gyakorlatom már Zalaegerszeghez kötődött 2014/2015 tanévben, amit a Mindszenty Iskolában végezhettem el, Bencze Tamás mentorálásával. A mesterszakot abszolutóriummal zártam, és időközben a környező falvakban kezdtem el tanítani általános iskolás korosztályt (Zalaszentivánon, Alsónemesapátiban, Nemesapátiban), majd egy rövid időre a meglévő óráim mellett Zalaszentgróton is. László atya felkérésére az idei tanév

második félévétől kezdtem el Zalaegerszegen tanítani, a Petőfi Iskolában, főállásban.

Milyen családból érkezted közénk?

Egykeként nőttem fel a Somogy megyei Mesztegnyőn, ahol a szüleimmel és a nagyszüleimmel együtt laktunk egy szép, nagy, kertes családi házban. Nagymamával együtt jártunk szentmisékre, és az ő támogatásával járultam a szentségek felvételéhez. Gyermekként mamám növelte bennem a hitet, de a diplomaosztómat már – sajnos – nem érthette meg.

Milyen most a családot?

Az ötödik házassági évfordulónk felé közeledve, a férjemmel kettesben éljük a hétköznapijainkat a gálafeji kertes családi házunkban. Kéthetente hétvégenként élénkül meg jobban az életünk, mert vendégségbe

kapjuk férjem kislányát, aki megszínesíti az életünket. Vágyunk közös gyermekre, de a Teremtőnek eddig mások voltak a szándékai velünk.

Mi volt eddigi életed meghatározó élménye?

Amikor elkezdtem a főiskolát Isten kegyelméből eljuthattam a világ olyan részeire, ahová előtte elképzelni sem mertem volna. Elvárásolt az angol középkori misztika, Krisztus megváltó műve és olyan hajtóerőt adott a mindennapjaimban, hogy átforgatta az addigi életemet.

Mi jut eszedbe a templomunkról?

Először Zalaegerszeg város címere ugrik be, amelyben Szent Mária Magdolna győzelmi koszorút tart a vár (város) fölé, mint a templom védőszentje. Aztán a plébánia által szervezett közös zarándoklatok, amelyeken férjemmel közösen vettünk részt, pl. Rómában, Fatimában – spanyol és portugál szentek nyomában, Megjugorje-ben a Szűzanya hívását követve.

Ki a kedvenc szented?

Szent Ferenc és Szent Domonkos. De vannak olyan szent életű emberek is, akik még nincsenek ugyan szentté avatva, de ugyanúgy a kedvenceim: Norwichi Julianna, Foucauld atya, a Szálvátor Nővérek rendalapítói: Jordan atya, és Therese nővér.

A hitoktatásban mit tartasz szívügyednek?

A gyermekek önálló vallásosságra nevelését, hogy Jézusra, mint a legjobb barátjukra tekintsenek, akkor is,

ha nincs ott mellettük a tanár néni vagy a szüleik és ez az élmény határozza meg életüket. Ezt elérni szép kihívás.

Az iskolában milyenek a gyerekek? És a templomban?

Az első benyomásaim jók, de még csak rövid ideje csöppentem a petőfis diákjaim életébe. Időbe telik, amíg jobban megismerem őket, és további lehetőségeket tu-

dok közvetíteni számukra a közös élményszerzésre Jézussal.

Köszönjük a válaszaidat és szeretettel köszöntünk közöttünk! Isten hozott és áldja meg százszorosán a munkádat!

Lejegyezte: Tompa Viola

Celldömölkön táboroztunk idén is...

2018 szeptember: „Ugye jövőre is lesz tábor?!”

október: „Jövőre is Celldömölkre megyünk?”

december: „Jaj de messze még a tábor!”

január: „Ugye xy lesz a csoportvezető?”

március: „Én is kérek táboros papírt, szeretnék menni!”

május: „És akkor megyünk strandra? Ugyanott fogunk enni? Ugyanaz lesz a szobánk? És akkor..., és akkor..., és akkor. Ezernyi apró kérdés.

2019. július, elérkezett a tábor: „Otthon hagytam az egészségügyis papírt!”

„Erre-arra allergiás vagyok.”

„Én csak a sarokban tudok aludni.”

„Nem szeretem ezt az ételt.”

„Én nem ehetem meg a gombát.”

Elérkezett július 8-a, amikor az Ady Endre Általános Iskola 90 diákja elfoglalta a tábor helyszínét Celldömölkön. Volt nagy zsongás, mindenki igyekezett megtalálni a számára legkedvezőbb helyet. A 11 órakor kezdődő szabadtéri szentmisére már a csoportvezetőkkel érkeztek gyermekeink. Testünk kicsit megpihent, lelkünk felüdült az Úr asztala körül. Délután a kiscsoportos foglalkozás keretében készültünk bemutatkozó estünkre. Voltak ott mixerek, takarítónők, nagy ölelések, móka és kacagás. Az esti szabadidőt többségében kint töltötték a gyerekek. Már javában szürkült, amikor úgy gondoltam, ideje bejönni. Tisztálkodni, imádkozni és lefeküdni. Az ajtón kilépve azonban olyan zsisvaj, akkora futballjáték fogadott, hogy nem volt szívem behívni a gyerekeket. Így aztán már ránk esteledett, s csak ezt követően rohamoztuk meg a zuhanyzókat, tértünk nyugovóra a szobáinkban. Szívet melengető érzés volt, amikor a folyosók már elcsendesedtek és a csukott ajtók mögül kiszűrődött egy-egy esti mese nyugalma, az Istent dicsőítő ének öröme vagy a rózsafüzér fensége.

A következő napot strandon töltöttük, Istennek hála épségben megúsztuk ezt is! Adódott néhány „lehúztam a térdemet, elestem, lécet fejeltem, elcsúsztam, bibis lett a lábujjam”, de a jókedve

mindenkinek gyorsan visszatért. A hét többi napján vetélkedővel – elméleti és gyakorlati feladatokkal –, keresztúttal (közben a Székely himnuszt játszotta a templom tornyának játéka), énekekkel, táncokkal, számháborúval, fagyizással igyekeztünk színesíteni a programokat. Tamás atya segítségével, prédikációival napról napra építhettük fel magunkban és egymásban az Oltáriszentség egyre növekvő tiszteletét, imádását. Megértettük, hogy Jézus a barátunk, nem valami elérhetetlen külsős az életünkben. Így aztán mire elérkezett a pénteki szentségimádás, szíveinket egészen megnyitottuk az Úr előtt. A nyolc csoport külön-külön maradt a templomban és egyesével térdeltünk az Oltáriszentség előtt. Csend volt. Szent csend. Ma sem tudok meghatódás nélkül emlékezni az ott eltöltött időre. Kicsik és nagyok, felnőttek, lányok és fiúk percekig nem bírtunk megszólalni. Nem lehetett mást tenni, csak útjukra engedték könnyeinket. Az Úr előtt nem lehet szerepet játszani...

Megérte. Igen, megérte a több hónapos készülődés, az éjszakai felébresztések, mert valaki rosszat álmodott. Megérte hajnali 5 órakor pékségbe menni, megért minden fáradságot. A csoportvezetők nevében is mondom ezt, akik időt és erőt nem kímélve fogták a gyerekek kezét, végtelen türelemmel fordultak feléjük, lelkiismeretes munkájukkal biztosították a lelki gyarapodást táborozó gyermekeinkben. Köszönetet mondok a kedves Szülőknek is a bizalmukért és támogatásukért!

A záró szentmisénkben (ahol még keresztelezésre is sor került) így köszöntem el: „... ne felejtsetek el, hogy volt egyszer egy tábor, 2019-ben, Celldömölkön.” Ma már tudom, nem is lehetne elfelejteni, hiszen a szívünkbe égett ez a közösen eltöltött csodálatos hat nap. Isten kegyelméből jövőre folytatása következik, tehát: Jövőre, veletek, ugyanitt!

Miszoriné Mocsári Mariann hittantanár

**Lackfi János:
Egymásban**

Ma Istenben vagyok,
Bennem van az Isten,
Ma egymásban vagyunk,
Mint a van s a nincsen.

Szerelmes az Isten,
Mért engem szeressen,
Mint az útonálló,
Engem várjon lesben?

Világ rugdosása,
Világ ölelése,
Benned vagyok mégis,
Benned vagyok mégse.

Keskeny út előttem,
Széles ég fölöttem,
Beléd törülköztem,
Benned megfürödtem.

Tebenned aludni,
Ébredni belőled
Életre hátralék,
Halálra előleg.

Szaladni tebenned,
Futni mozdulatlan,
Áldó mozdulatban,
Kérő mozdulatban.

Mókuskerekedben
Az idő csörömpöl,
Egy marék muzsikát
Szaggatok a csöndből.

A maréknyi hangot
Hegyekké keleszttem,
Felemelsz, mint szikla,
Elnyelsz, mint tengerszem.

Ma Istenben vagyok,
Isten lakik bennem,
Mennyei labkérem
Idelenn fizessem.

Szerelmes az Isten,
Énbelém van esve,
Felfelé zuhantam,
Akárki meglesse.

**Lackfi János:
A Szeretethimnusz margójára...**

Ha szeretet nincs bennem, sípoló, lyukas gumibelső vagyok,
kert sarkában leeresztett focilabda, bedöglött cement kötőmbje
a kamrában, beszáradt, penészes lekvár, rozsdától kirohadt öreg
szög, idő kiette, reves deszka, melynek húsa puhább a csontnál,
senki se látogatta múzeumban feledett, szendergő teremőr néni,
határőr világvégi állomáson, senki és semmi, senkinek és
semminek az árnyéka, hűlt helye, ledobott ruhája csak,
ha szeretet nincs bennem, a semmi hiánya vagyok.

(1.Korinthus 13. fejezetéhez)

A szeretet nem piszkál, nem listáz,
nem mószerol, nem pletykál, nem sumákol,
nem hergeli magát, nem hergeli a másikat,
nem relativizál, nem bagatellizál, nem hitetlenkedik,
nem gázol át a másik érzésein, nem követel, nem vár el,
nem emlékszik pontosan minden bántásra,
nem emlékszik pontatlanul se a bántásokra,
egyetlen bántásra sem emlékszik,
elfelejtette mindet, de nem bambaságból,
nem valóságtagadásból és nem menekülésből,
hanem felmérte, hogy bántások,
hogy süllyesztőbe valók, megsiratta,
és eltemette szépen mindet.

A szeretet átkot áldással viszonz,
nincs olyan erős vegyszer vagy atomtámadás,
amely megszüntethetné.

Házasságkötés

Tóth Barna és Vőneki Barbara Kitti
Krajczár Roland és Mészáros Enikő
Pethő Balázs Márton és Talabér Dóra Edit
Darabos Balázs és Ruzsics Edina
Koczor Zoltán és Bódi Nikolett
Kőrösi Tamás és Lyson Agnieszka
Molnár Ádám és Bíró Dóra
Blaskovics Dániel és Ódor Kinga
Pataki Balázs és Bizsók Krisztina
Barkó Ádám és Bókó Barbara
Németh Gábor és Hermán Renáta
Szilasi Gábor és Németh Zsófia
Égető Krisztián és Erdélyi Bianka
dr. Szakács Ákos és Markos Dorina
Varga Ákos Attila és Könczöl Bettina
Marai Tibor és Kovács Dóra
Csalló András és Szoó Tímea Szidónia
Füzesi Ádám és Linter Renáta

*Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú párnak, a kölcsönös
szeretemben szentelődjenek meg házasságukban!*

Keresztelés

Kiss Erik Vince, Nierer Jázmin Zoé, Sabján Patrick,
Jekisa Márk Dávid, Mátyás Julianna, Kósi Emília,
Pintér Mátyás, Laposa Hanna, Zóka Zádor Barnabás,
Lőczy Márton, Becze Izabella Zsófia, Bekk Bendegúz,
Riba Zsolna, Varga Imola Polli Veronika, Héder Bejke,
Görög Hunor, Farkas Gábor, Laczkó Levente Kristóf,
Máté Flóra, Szántó Olívia Anna, Berecz Lorena Luca,
Tüske Levente, Zalavári Kristóf, Dunai Dalma,
Simon Péter, Kőszegi Natália, Szabó Zsombor Gábor,
Harmath Borka Magdolna, Lakatos Kendra Sanel,
Korcz Vanda, Belezna Rozina, Balogh Izabella,
Horváth Lilla, Tóth Csenge, Halász Zoé Emili,
Kalányos Hanna Alexa

*Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk
legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!*

Temetés

Buzsáky Ferenc Győző (1928)
özv. Baumgartner Jánosné sz. Sári Ilona (1935)
Kondor Nándor (1929)
Török Ferencné sz. Öveges Marianna (1944)
özv. Englert Lajosné sz. Lugosi Irma (1936)
Tóth István (1940)
Fülöp László (1949)
Szabó János (1929)
özv. Horváth Józsefné sz. Kurdi Mária (1933)
özv. Kovács Ernőné sz. Balázs Ilona (1941)
Kocsis István (1950)
Soleczki Enikő Magdolna (1944)
Szőke Istvánné sz. Kaszás Rozália Julianna (1950)
Gerencsér Dániel (1983)
Heves István (1927)
özv. Fitos Lászlóné sz. Devecser Anna (1945)
Sándori Papp Lászlóné sz. Balogh Margit (1929)
Babati Balázs (1961)
Szántó Gyula (1946)
özv. Mészáros Ferencné sz. Tófeji Anna (1924)
özv. Bálics Józsefné sz. Szél Ilona (1930)
Tóth Zoltán (1953)
özv. Kiglics Józsefné sz. Németh Anna (1935)
Domonkos László (1938)
Faul József (1945)
Kara Lászlóné (1949)
Székelyföldi Miklós (1963)
özv. Kovács Béláné sz. Farkas Irén (1930)
özv. Takács Jánosné sz. Fehér Ilona (1930)
Göcsei István (1929)
Kiss Lajosné sz. Tóth Ágota (1958)
Farkas István (1948)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

*Bádogcímer a templom kapuja fölött.
Fotó: Horváth Lilla*

Plébániai hírek:

2019. július 14-20. között imatábort rendeztek Zalalövön.

A közel 160 gyermeket, ifjút tömörítő táborba Zalaegerszegről és környékéről, Szentpéterfáról és Szombathelyről érkeztek fiatalok. A kezdő szentmisét, tavalyhoz hasonlóan idén is dr. Székely János megyéspüspök celebrálta. Az Imatábor zalaegerszegi főszervezőjét, Perényi Juditot - a Jó Isten mellett - Molnár János Zalaegerszeg-kertvárosi plébános, Várhelyi Tamás szentpéterfai plébános, egyházmegyénk 4 papnövendéke, valamint jó néhány egyetemista is segítette.

2019. augusztus 1-6. között rendezték meg a 30. Međugorjei Ifjúsági Fesztivált (**Mladifest**), amelyen a zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánia ifjúsági közösségének 17 tagja is részt vett.

Augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén szentelték fel a róla elnevezett, Makovecz Imre tervei alapján készült **kápolnát** a Gébárti-tó mellett.

Minden hónap **második és negyedik szerdáján** az esti szentmise előtt fél órával a Mária Magdolna plébánia-templomban **szemlélődő imádság**.

Minden hónap 13-án a kertvárosi templomban **fatimai szentmise és szentségimádás**.

Minden hónap 13-án fatimai engesztelés Pusztacsátáron 18 órakor.

A Kálvária kápolnában szombatonként hajnali 6-7-ig az „Ébredés” közösség tart gitáros, énekes **dicsőítő imaórát**.

A Kálvárián **minden hónap második és negyedik csütörtökén**, 17 órakor lesz **szentmise**.

Szombathelyen a Martineum Felnőttképző Akadémián „Van időm Rád!” címmel **anyák és fiúk hétvégéje** lesz szeptember 20-22. között, **apák és lányok hétvégéje** pedig október 18-20. között. Részletek a honlapon.

Október 5-én lesz a Magyarok zarándoklata Mariazell-be, ahol a 13 órakor kezdődő **szentmise** főcelebránsa dr. Székely János megyéspüspök lesz.

Október 26-án Szombathelyen lesz a 2019. évi **Egyházmegyei Lelkinap**.

November 9-én szombaton lesz a **Szent Márton ünnepség** a szombathelyi Székesegyházban 10 órától.

A 26. Zalaegerszegi Családfesztivál programja:

2019. szeptember 20. (péntek)

Helyszín: Zalaegerszeg MJV Önkormányzatának Díszterme (Széchenyi tér 3.)

18.00 Fesztiválnyitás: Novák Katalin, Emberi Erőforrások Minisztériuma család- és ifjúságügyért felelős államtitkár
Zala Zenekar és Laposa Julcsi koncertje

2019. szeptember 21. (szombat)

Helyszín: Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola

9.15-től A Kármentő Népzenei Együttes (Vasvár)

09.45 Balaicz Zoltán polgármester és az egyházak köszöntése,
„Az én apukám – a legnagyobb hős” rajzkiállítás megnyitása

10.00 – 12.00 Egy perc az egészségért!

Személyre szóló tanácsadás, különféle szűrővizsgálatok a Szent Rafael Kórház Egészségfejlesztési Irodájának közreműködésével

Felnőtt programok:

10.15 Léder László, az Apa Akadémia alapítója: Csendes apaforradalom. A modern apaságról őszintén.

11.30 Dr. Papp Lajos professzor: Őseink hagyatéka

14.00 Molnár János: Hazugság a házasságban, hazugság a családban

Ifjúsági program:

Délelőtt: sport, Mátra Wood játékok, szabaduló-szoba, fejlesztő és táblajátékok, logikai játszótér

13.30 Egy perc és nyersz!

Délután: terápiás kutyák

Gyermekprogram:

10.00 Égig érő köpönyeg – bábjáték

10.00 Könyvtárak gyermekprogramja

10.30-13.00 Szuperbringa-program, falmászás és trambulin

13.00-15.30 játszó- és kézműves-házak

10-15 óra között Ólomöntő

15.00 Táncházt: Tarsoly Erdélyi Mezőségért Egyesület

A zalaegerszegi **Notre Dame iskola 90 éves jubileumi ünnepsége október 8-án** lesz. Ekkor kerül sor az iskola új tornacsarnokának alapkövetételére is.

Szentmisék a zárdakápolnában: szeptember 1-től hétfőn és csütörtökön reggel 7-kor, kedden, szerdán, pénteken és szombaton este 6-kor lesz szentmise. Vasárnap délelőtt 10 órakor családos szentmise lesz.

A Mária Magdolna templomban **szeptember 1-től az esti szentmisék 6 órakor kezdődnek**.

A plébánia **karitás csoportja** 125 000 Ft. értékben tudott iskolakezdési támogatást adni a rászoruló családoknak.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport

E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91.

Telefon: (92) 599 230, Fax: 599 231

www.mariamagdolna.hu

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. - Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.